

Hledáš někoho, kdo tu je a není?
Na schodišti dli, leč schod je němý.

Hádanka nalezená na stole Alberta Ellinghama v den jeho smrti
30. října 1938

„Neviděli jste Dottie?“ zeptala se slečna Nelsonová.

Slečna Nelsonová, ředitelka koleje Minerva, se rozhlížela po tvářích ostatních a hledala v nich odpověď na svou otázku. Přestože jaro bylo na dosah, na úpatí hory stále vládla zima a všechny obyvatelky Minervy se choulily ve společenské místnosti v blízkosti krbu.

„Možná šla na ošetřovnu,“ prohodila Gertie van Coevordenová. „Doufám, že ji zbaví toho neustálého *popotahování*, jinak se všichni nakazíme. Jak odpudivé. Brzy jedu navštívit Astorovy. Nemůžu ochořet.“

Gertie van Coevordenová byla pravděpodobně nejbohatší studentkou na Ellinghamu; v rodokmenu měla dva Astory a jednoho Roosevelta, což neopomněla zmínit při každé příležitosti, která se naskytna.

„Gertrude,“ pronesla slečna Nelsonová káravým tónem.

„*Skutečně*,“ trvala na svém Gertie. „Teď když tu není, tak to mohu říci. V jednom kuse hlasitě popotahuje a utírá si soply do rukávu. Víím, že se k nim máme chovat stejně jako k ostatním...“

Jimi myslela studenty z nemajetných rodin, deset nebo jedenáct nuzáčků, které Albert Ellingham zapojil do své hry. Mísení bohatých a chudých.

„Tak se tak chovej,“ vybídla ji slečna Nelsonová.

„Já víím, že je *chytrá*...“

Chytrá bylo slabé slovo. Dottie by strčila do kapsy kdejakého profesora.

„... ale to *popotahování* je příšerné. Jen se snažím říct, že...“

„Gertrude,“ přerušila ji unaveně slečna Nelsonová, „to vážně stačí.“

Gertie ohrnula nos a vrátila se ke čtení filmového měsíčníku *Kinematohra*. Francis Josephine Craneová, druhá nejbohatší studentka na Ellinghamově akademii, toho času na druhé straně krbu zachumlaná do deky z činčilí kožešiny, vzhledla. Střídavě nahlížela do

učebnice chemie a nejnovějšího vydání magazínu *Skutečný detektiv*. A zároveň pozorovala dění v místnosti.

Šestnáctiletá Francis – stejně jako Gertie – pocházela z New Yorku. Byla dcerou Louise a Albertine Craneových, majitelů mlynářského impéria *Craneova mouka* (Jednička mezi moukami! S Craneem peče každá hospodyňka, sličná dívka, žena i maminka!) Rodiče se s Albertem Ellinghamem přátelili, a když založil školu a potřeboval nové žáky, Louise a Albertine naložili Francis do limuzíny, její sbírku přepychových cetek do dodávky a celý konvoj poslali do Vermontu. V kopcovitém Vermontu, mezi sněžnými bouřemi a přípustným poměrem obscénně bohatých a pomoc zasluhujících chudých, mělo být o Francis podle jejích rodičů dobře postaráno. Jenže Francis se tak necítila: na její názor se nikdo neptal.

Francis, která dbala na to, aby se služebnictvem vždy prohodila alespoň několik slov, věděla, že ačkoli Gertie s Astory a Roosevelty pojí *jméno*, nebohá dívka je ve skutečnosti biologickou dcerou pohledného barmana z *Občerstvovacího klubu pro dámy* v newyorském Central Parku. V klubu se pravidelně scházely místní zbohatlické a znuděné paničky a zabíjely volný čas popíjením koktejlů... a podle všeho i jinými aktivitami. O Gertieině skutečném původu nevěděla ani ona, ani její otec. Byla to hezká informace, kterou si Francis schovávala v zásobě pro strýčka Příhodu.

Pro takové věci se totiž dříve či později vždy vyskytla příhodná chvíle. Francis byla dost bohatá a dost chytrá na to, aby ji začalo nudit shromažďování majetku. Zajímala ji tajemství. Ta měla skutečnou hodnotu.

„Nikdo Dottie neviděl?“ zeptala se znovu slečna Nelsonová a pohrávala si přitom s diamantovými náušnicemi. „V tom případě nechám zkontrolovat knihovnu. Nejspíš se tam zašila a ztratila pojem o čase.“

Francis věděla, že Dottie Epsteinová není v knihovně. Před několika hodinami ji viděla utíkat do lesa. Dottie byla zvláštní neucho-

pitelná bytost; v jednom kuse se někde schovávala a četla si. Francis mlčela, jednak protože nerada odpovídala na otázky a jednak protože respektovala Dottieino právo někam zmizet, pokud si to přála.

V bytě slečny Nelsonové v patře se rozdrnčel telefon; žena se zvedla a šla hovor přijmout. Svou roli nejspíš sehrála ponurá mlha nebo fakt, že Dottie se většinou takhle dlouho venku nezdržovala – cosi zjitřilo Francisin šestý smysl a ona vycítila, že se něco děje. Vložila magazin do učebnice, zavřela ji a vstala.

„Jú, jdeš k sobě do pokoje? Dej mi svůj přehoz,“ vypískla Gertie. „Nechce se mi chodit pro ten můj.“

Francis jednou rukou vzala činčilovou kožešinu a cestou z místnosti ji hodila po Gertie. Přešla chodbu a zamířila do koupelny ve věži. Zamkla za sebou dveře, sundala si boty i ponožky a opatrně stoupla na záchodové prkénko, ze kterého se vytáhla na okenní parapet. Byla to poněkud vratká poloha – o ledový mramorový parapet se mohla opřít jen půlkou chodidla, a kdyby ztratila rovnováhu a upadla, rozbila by si hlavu o toaletu nebo o podlahu. Nezbyvalo jí než ovinout prsty kolem okenního rámu a pevně se ho držet. Dostala se tak blíž k drobnému větracímu otvoru těsně pod stropem, přes který mohla odposlouchávat telefonní hovory, které se děly v patře.

Francis našpicovala uši a zaslechla tlumený hlas slečny Nelsonové. Okamžitě si všimla jejího tónu – byl vyšší než obvykle a plný naléhavosti.

„Bože můj,“ říkala právě. „Bože, kdy...“

Slečna Nelsonová se jen zřídka uchylovala k dramatickým zvoláním. Byla to vyrovnaná žena, vždy pečlivě upravená a atraktivní absolventka liberální vysoké školy pro ženy Smith College, učitelka biologie. Měla lesklé kaštanové vlasy, vždy nosila tentýž pár drazé vyhlížejících diamantových náušnic, ale jinak byl její šatník poměrně skromný. Byla talentovaná a inteligentní, ostatně jako všichni studenti a zaměstnanci na Ellinghamu.

A teď z jejího hlasu odkapával strach.

„Ale policie... ano. Rozumím.“

Policie?

„Sejdeme se, až budou dívky v posteli. Hned je pošlu spát. Přijdu brzy.“

Telefon se zařinčením dopadl na vidlici. Francis sklouzla ze svého bidýlka a vrátila se do společenské místnosti akorát ve chvíli, kdy slečna Nelsonová scházela po schodech. Snažila se tvářit nenuceně, Francis ale neunikl ustaraný lesk v jejích očích a ruměnc v tvářích. Přešla k hlavním dveřím a zasunula velkou železnou západku. Ruce se jí přitom téměř neznatelně zachvěly.

„Čas jít na kutě, děvčata,“ prohlásila.

„Kde je Dottie?“ chtěla vědět Gertie.

„Měla jsi pravdu. Stráví noc na ošetřovně. A teď hybaj spát.“

„Je teprve za pět deset,“ namítla Agnes Renfeltová. „Chtěla jsem si pustit jednu rozhlasovou hru.“

„Mužeš poslouchat v ložnici,“ navrhla slečna Nelsonová.

Francis se odebrala do své ložnice, pokoje číslo dva na konci chodby. Uvnitř si svlékla šaty a převlékla se do černých vlněných kalhot a šedého lyžařského svetru. Z horní zásuvky komody vytáhla svíčku a krabičku zápalek a schovala je do kapsy. Pak se posadila za podlahu, přitiskla ucho na dveře a vyčkávala. Zhruba za dvě hodiny uslyšela slečnu Nelsonovou, jak prochází kolem jejího pokoje. Francis nepatrně pootevřela dveře a zahlédla ředitelku koleje, jak míří ke schodišti na konci chodby. Zkontrolovala čas na budíku na nočním stolku. Dá slečně Nelsonové desetiminutový náskok. To by mělo stačit.

Po deseti minutách vyklouzla z ložnice a vydala se k točitým schodům na konci chodby, kde se zastavila. Spodní část točitého schodiště byla na první pohled zazděná, ale Francis jednoho dne – když podobně jako dnes šmírovala slečnu Nelsonovou – odhalila její tajemství. Trvalo jí týdny, než na to přišla, ale nakonec se jí podařilo zjistit, že když na zadní stěně stiskne správné místo, kousek nad zemí se objeví drobná petlice, která odhalí malé dveře. Uvnitř paty

schodiště se skrýval jakýsi stísněný přístěnek. Ale když jste se podívali pořádně, zjistili jste, že je do podlahy zapuštěný poklop. Toho večera byl poklop otevřený. Slečna Nelsonová si obvykle dávala záležet a zavírala ho za sebou.

Na okraji otvoru byl připevněný žebřík, který vedl do zdánlivě nekonečné temnoty. Když po něm Francis slézala prvně, málem vyskočila z kůže. Teď už se ale pohybovala jistě, příčku po příčce klešala tmou, našlapovala na špičky a o paty se zapřela až ve chvíli, kdy měla pevnou půdu pod nohama.

Žebřík končil v úzké chodbě z neopracovaného kamene. Byla jen o několik centimetrů vyšší než ona a široká tak akorát pro jednu osobu. Francis připomínala hrobku, ale necítila se v ní nepříjemně. S trochou námahy se jí podařilo zvednout paži a zapálit svíčku. Prostor okamžitě zaplavil malý prstenec světla a pach síry.

Dívka se dala do pohybu.

NEZVĚSTNÁ STUDENTKA ELLINGHAMU. ÚTĚK MŮŽE MÍT SOUVISLOST SE SMRTÍ HAYESE MAJORA

EXKLUZIVNÍ REPORTÁŽ BATTOVIN

15. ŘÍJNA

Ve vyšetřování smrti YouTuberské hvězdy Hayese Majora došlo k významnému průlomů. Většina čtenářů ví, že Major, jenž se proslavil sérií *Konec všeho*, zemřel při natáčení videa o únosu a vraždách, ke kterým došlo na Ellinghamově akademii v roce 1936. Při práci v tunelu byl vystaven smrtící koncentraci oxidu uhličitého.

Přestože policie označila smrt Hayese Majora jako nehodu – důsledek použití velkého množství suchého ledu, kterým chtěl během natáčení vytvořit efekt mlhy – dá se událost považovat za uzavřenou? Neohrožená studentka a aspirující detektiv Stephanie (neboli Stevie) Bellová se rozhodla rozjet vlastní vyšetřování. Bellová byla na akademii přijata jako odbornice na únosy z roku 1936. Nabyła

přesvědčení, že suchý led neumístil do tunelu Major, ale že byl ve skutečnosti zabit – ať už nešťastnou náhodou, nebo úmyslně – někým jiným. Navíc odhalila, že Major ve skutečnosti není autorem populární online série.

Bellová oslovila autorku reportáže s prosbou o prozkoumání fotografií pořízených v den, kdy Major zemřel. Na základě informací získaných z poskytnutého fotomateriálu Bellová obvinila další studentku Ellinghamu, Element Walkerovou, z toho, že sérii *Konec všeho* napsala ona a měla podíl na Majorově smrti. Po konfrontaci na koleji Minerva, kde Major, Walkerová i Bellová přebývali, se do situace vložilo vedení školy. Zbývající obyvatelé Minervy byli odvedeni do hlavní budovy.

Událost následně nabrala nečekané a jen stěží pochopitelné obrátky.

Zdroje, jež byly v době incidentu přítomné v hlavní budově akademie, potvrdily, že vedení školy podrobilo Element Walkerovou výslechu a že se po několika minutách rozhodlo vyslýchání přerušit s tím, že se poradí s právním zástupcem a kontaktují policii. Walkerová byla ponechána o samotě v bývalé pracovně Alberta Ellinghama; za zavřenými dveřmi přitom hlídkovalo několik lidí. Když se dveře znovu otevřely, ukázalo se, že Walkerová z místnosti beze stopy zmizela a od té doby se pohřešuje. Podle některých teorií použila k útěku tajnou chodbu ve zdi.

V kontextu výše uvedeného vyvstávají následující otázky: Kam se Element Walkerová vydala? Uprostřed noci, bez zásob, telefonu, auta, bez příprav. Ellinghamova akademie se nachází na úpatí odlehlé hory. Jak se odtamtud dostala? Pomohl jí někdo z kampusu? Jak je možné, že věděla o tajné chodbě? Má něco do činění s Majorovu smrtí, nebo uprchla ze strachu?

Zmizení Walkerové do případu vneslo mnoho dalších otazníků.

Battoviny vám již brzy přinesou další exkluzivní novinky.